

ΣΤΗ ΝΙΟΤΗ

Τὸ αὔριο ἐμᾶς ποτὲ ἄς μὴ μᾶς φοβίσει
σὸ τῶρα πάντα ἄς τρέχει ὁ λογισμὸς
κάθε μας κίνηση καὶ λυτρωμὸς
τὸ ἀλύγιστο τῆς μοίρας μὴ μᾶς κλείσει

τὸ δρόμο πρὸς τὴ Νίκη — καὶ τὰ σκότη
θὰ διαλυθοῦνε τῶν καιρῶν μὲ τὸν καιρὸ.
Σῶμα καὶ πνεῦμα ἄς φτιάσουμε γερὸ
τραγὴ ἢ δική μας τῶρα ἄς λάμψη ἢ νιότη.

Ποῦ μ' ἀτσαλένιο χέρι θὰ χτυπήσει
τις πίκρες καὶ καῦμους ποῦ κοῦβει ἡ ζήση.

Κ. ΒΑΜΒΑΚΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ ΞΑΓΡΥΠΝΗΜΑ

Μεσ' σὲ μιὰ νύχτα εἶδα Παραδείσους
Ἑλύσια, Ἐδέμ, Νιρβάνες, Ἐλδοράδα,
εἶδα Ταριάρους Ἀλοεράτ Ἀβύσσους
εἶδα καὶ τὸ Μυστήριο καὶ τὴν Ἐμορφάδα.

Ἐδοῆκα θησαυροὺς πρὸς τὰ σασίσης
Μεσ' σὲ μιὰ νύχτα ἔχτισα Παλάτια
Τι ἔκανα γὰρ μὲ ρωτήσης
Ἐβλεπα...

τὰ δυό σου μίτια...

ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΗ

Σ' ἓνα καινούργιο Γολγοθᾶ σὲ σκοτεινὴ μεριά
Εἶδα στημένο ἓνα σταυρό. Εἶδα μιὰ ὠραία βεβήλωση
Ὁ σταυρωμένος μάρτυρας ἦτανε μιὰ καρδιά.
Πλήθος ὁ κόσμος γύρω της γιὰ τὴν ἀποκαθήλωση.

Πῆγα κοντὰ της γιὰ τὰ δῶ σὰν τὶ σκληρὰ καρφιά
Τὴν εἶχαν μπήξει σὸ σταυρό. Ἦτανε δυὸ μονάχα
σὰν ἄστρα — ὦ ἔμορφιά!

Ἦταν δυὸ μάτια τὰ καρφιά. Ρωτᾶς ποιά νάσαι τάχα;

ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ